

Publicerad 2011-02-07 22:48 av Oraklet

Dionysos berusning.

En varm bris svepte över den ljungtäckta ängen där den nedgående solen hjälpte till att kasta de dansandes individernas skuggor så att de sträckte sig långa och dolde de små krypen som förskräckt tog skydd i små vrår.

Där fanns kvinnor, satyrer och djur av alla de slag, och även om de var naturliga fiender så gjorde dem varandra inte en fluga för nära.

Ingen, inte ens den modigaste man skulle våga sig i närheten utav den vilda dansen som gick i cirklar runt en vacker yngling som skrattandes halvlåg i blomstret slött tillbakalutad emot sina armbågar och med benen utsträckta.

Ingen skulle våga sig i närheten utav de vilda skriande lätena och de höga mullrande sångrösterna de församlade dansarna gav ifrån sig.

”Dansa mina vänner! Låt oss glädjas att ännu en dag har gått till ända och att vi fortfarande har livet i behåll!” Hojtade mannen och med en vighet som skulle få en katt att rodna, stod han snart på fötter med en gyllene bägare i handen.

Hans lockiga bruna hår stod åt alla håll och även fastän det låg honom i ansiktet så skymde den inte hans violetta ögon som stirrade på var och en utav de församlade.

Han började sakta, även han, röra sig till sången som skrånade upp till himmelen.

Den feminina gängliga kroppen rörde sig i ett ormliknande mönster samtidigt som han höjde sin bägare.

”Låt oss glömma vardagen, mina Menader, mina satyrer... Mina vänner! Höj era bägare nu och låt oss sjunka in i det berusande tillståndet som tillåter er att se verkligheten” Hans röda läppar kröktes i ett leende då han stannade till, sänkte bägaren till sina läppar och lät en klunk utav det röda vinet rinna nerför hans strupe.

Hans röda läppar kröktes i ett leende då han vände sig emot en utav de närastående kvinnorna som rodnande tog emot bägaren från hans händer och följde hans exempel.

Han skrattade i sitt huvud då han såg hur hans följeslagare, en efter en, drack ur bägaren och hur dem förlorade den sista gnutta utav sans de hade kvar i sina medvetande då hans kraft tog tag om dem.

”Bra mina vänner” Viskade han och korsade armarna om sig samtidigt som han började gå emot kvinnan som så sött hade rodnat åt honom då han valt ut henne som den förste att förtära hans gudomlighet. Hennes ögon hade täckts utav en hinna och hennes dansrörelser blev allt vildare liksom musiken då fler och fler föll i det transliknande tillståndet drycken försatt dem i.

”Fortsätt!” Ett klingande skratt lämnade hans läppar då han, med lätthet, föll in i dansen och lät all vett och sans fara.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Oraklet med Poeter.se id #36359 innehar upphovsrätten